

[Peter Duetoff]

heller aldrig benægtet. At der skal gives midler til oplysningsarbejde, det har vi aldrig nægtet. At arbejdsmarkedsområdet skal være mindstekrav, det har vi aldrig nægtet. At EF-reglerne skal bygge på nærhedsprincippet, det har vi aldrig nægtet. At miljøreglerne skal være bindende mindstekrav, det har vi aldrig nægtet. Og at de enkelte landes historie og kultur skal respekteres. Vi har altid været imod en totalharmonisering. Hvis det er den nye EF-politik, så har vi ingen problemer med den, og derfor kan vi bakke op om de dele.

Det, der var problemet for os, var altså den ene af pindene, hvor Edinburghresultatet har fundet en salomonisk løsning. Så vi er bag Edinburgh, og vi er dermed også bag det nationale kompromis' generelle politiske linje.

Så må jeg bare sige, at jeg nok desværre er den eneste her i Tinget, der støtter Europas Forenede Stater. Derfor har jeg vel lov til at sige, at alt i Maastrichttraktaten går imod Europas Forenede Stater, ikke i retning af, men imod Europas Forenede Stater. Det er en fastholden af nationalstaternes afgørende magt i EF. Det kan vi, der er tilhængere af Europas Forenede Stater, være kede af, men enhver snak om, at Europas Forenede Stater er kommet tættere på med det her, er snak, for sandheden er den modsatte, nemlig at vi er længere fra den nu, end vi har været før.

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Det er lidt beklemmende at sidde og høre Fremskridtspartiets indlæg, for det var jo præcis det, man gjorde før sidste folkeafstemning. Man sagde: Nu går vi frem mod Europas Forenede Stater, og alle vil have Europas Forenede Stater.

Det er noget sludder. Som om det kun er os i Danmark, der er nationalbevidste. Tror I ikke, at en franskmænd ville skamme sig, hvis ikke han var franskmænd? En englænder vil være englænder, og en tysker vil være tysker. Vi er alle sammen indstillet på det nationale, men vi er indstillet på at arbejde sammen om nogle ting. Derfor er det noget vrøvl at sige, at det er Europas Forenede Stater, man vil. Det kan godt være, at der er nogle, der vil det – det er der både her i Folketinget og i andre parlamenter – men hovedparten af befolkningen ønsker, at vi skal være nationalt bevidste, men dog ikke mere, end at vi kan samarbejde.

Jeg mener, at netop dette, at vi er så bredt et flertal omkring den nye aftale, betyder, at befolkningen ikke skal vildledes ved, at man siger: Jamen dem kan I slet ikke tro på, det er kun os, der har ret; man vil noget helt andet. Så jeg håber ikke, at de toner får lov at vinde overhånd i befolkningen.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Det er lidt trættende – men man skal vel vænne sig til det – at høre al denne snak om, at der så at sige er blevet løbet åbne døre ind med Edinburghaftalen.

Jeg skal gøre opmærksom på en artikel, der hedder J.4.2. i Maastrichttraktaten. Det er en artikel vedrørende det forsvarspolitiske, som ikke skulle træde i kraft engang i en fjern fremtid efter en eller anden konference, men som havde gyldighed fra første øjeblik. Den lyder:

»Unionen« – det er altså den europæiske – »anmoder Den Vesteuropæiske Union (WEU), der udgør en integrerende del af udviklingen af Den Europæiske Union, om at udarbejde og iværksætte dem af Unionens afgørelser og aktioner, der har indvirkning på forsvarsområdet. Rådet vedtager i forståelse med WEU's institutioner de nødvendige praktiske bestemmelser.«

Det sidste understreger, at der er tale om noget aktuelt og konkret. Og hvad siger Edinburghafgørelsen? Den siger, at i overensstemmelse med, at Danmark ikke forpligtes til at være medlem af WEU, »deltager Danmark ikke i udarbejdelsen og gennemførelsen af afgørelser og aktioner inden for Unionen, som har indvirkning på forsvarsområdet«.

Det er det stik modsatte af, hvad der står i artikel J.4.2. Det er dementiet af J.4.2. Lad være med at komme og fortælle, at der ikke er sket noget. Ja, man kan godt fortælle det en tid, men det ender altså med, at man sætter sin egen troværdighed over styr.

(Kort bemærkning).

Ove Fich (S):

Fru Annette Just misbrugte mit tidligere indlæg. Lad mig derfor skære det ud i pap: Danmark er nu undtaget fra fire helt centrale områder. Op til den 2. juni var der et flertal i den danske befolkning, der mente, at det var vi ik-